

dette Erhverv og enhver anden Virksomhed, han kunde ville forsøge paa dette Sted, umulig for ham, saa at han, for at eksistere, maa bryde op fra den Samfundskreds, til hvilken han har knyttet sin Livsvirksomhed, for at søge nye Baner paa andre, mindre fjendtlig stemte Steder. Ved en saadan Handlemaade krænkes den Ret, enhver Statsborger har til social Fred. Den er ingenlunde blot en Anvendelse af Retten til frit at vælge sine økonomiske Forbindelser, men en social Banlysning, en Undergravelse af social Stilling, hverimod ethvert Samfundsmlem ifølge sin umistelige Ret som saadan har Krav paa at blive beskyttet. Det hører heldigvis til Undtagelserne, at Tanken om at benytte en saadan Fremfærd er opstaaet og forsøgt gennemført, selv under iøvrigt meget urolige politiske Forhold. Vi vide ikke, om der findes andre Exempler, end netop hos os, paa at man i denne Retning har forsøgt at efterligne, hvad der er praktiseret i det Land, der har været Forbilledet og givet Systemet sit Navn. Men ligesaa lidt som man i England har været i Tvivl om, at det var Statens Pligt at beskytte Boycottingens Ofre og dertil benytte Straffelovgivning, saa lidt kan det svares hos os at give dette Samfundsfredens forstyrrende System frit Spil. Kun bør ikke blot Straf ramme dem, der agitere for eller organisere en økonomisk Krig; men det bør tillige udtrykkelig udtales, at der paa hviler dem Pligt til at erstatte dens Ofre den derved lidte Skade. Vi skulle i Genhold til det Anførte foreslaa, at der i Forslagets § 3 optages et nyt Stykke, jaalydende:

„Samme Straf kommer til Anvendelse paa den, der i Tale eller Skrift, beregnet paa at virke i en videre Kreds, ved at henvendes enten til Publikum i Almindelighed eller til Forsamlinger eller til enkelte Personer i større Antal, raader eller opfordrer til at skade Medborgere i deres Erhverv i Anledning af den Maade, hvorpaa de have udøvet eller antages at ville udøve deres politiske Rettigheder, saa og paa dem, der

delst tage i Foreninger, der ere stiftede i saadant Viemed. For den ved saadanne Handlinger nogen paaførte Skade i hans Erhverv er den Skyldige pligtig at betale en af Retten fastsat Godtgjørelse“.

I Forslagets § 4 fastsættes der Straf af Fængsel for den, som offentlig fremsetter eller udbreder opdigtede eller forvanskede Kjendsgjerninger for derved at gøre Statens Indretninger eller Regjeringens Foranstaltninger forhædte eller foragtelige. Bestemmelsen tilsigter altsaa at afhjælpe den ovenfor omtalte Mangel i Straffeloven, at der i Almindelighed intet Værn ydes mod Angreb paa den Afgøelse, som skyldes Staten og den i Regjeringen repræsenterede Statsmyndighed udover, hvad der maatte være hjemlet, naar Angrebet rettes mod bestemte Enkeltmænd. Et Udvalgets Flertal finder dette Bestemmelses Formaal aldeles berettiget, have vi allerede ovenfor udtalt. Vi billige ogsaa, at Bestemmelsen ikke er gaaet videre, ved at medtage ubestemt og almindelig holdte Forhaanelser mod Stat eller Regjering, men alene har holdt sig til de Tilfælde, at der offentlig paa Grundlag af paastaade, men usandsfærdige Kjendsgjerninger søges vakt Had eller Foragt mod Statens Indretninger eller Regjeringens Foranstaltninger. Mindre heldig forekommer os imidlertid Paragrafens Redaktion, for saa vidt Ordene „for at gjøre o. s. v.“ kunne give Anledning til den Misforstaaelse, at der til dens Anvendelse skulde kræves mere end det, at det maatte være Paagjældende klart, at Udtalelserne vare egnede til at vække Had eller Foragt, skjøndt dette efter Strafferettens almindelige Grundfættninger maa være nok. Vi foreslaa derfor følgende forandrede Redaktion af Paragrafen:

„Den, som offentlig fremsetter eller udbreder opdigtede eller forvanskede Kjendsgjerninger, om hvilke det maa være ham klart, at de ere egnede til at vække Had mod eller Foragt for Statens Indretninger eller Regjeringens Foranstaltninger, straffes med Fængsel“.